

„Milan! ali ni óni moř prav imel, ko ti je dejal: Kdor ne uboga, tepe ga nadloga!“

Z umazano obleko in skoraj prazno vrećico je prikrevsal Milan domóv.

Mati so se zeló ustrařili, ko so videli vse to. In ko jim je Marijca povedala, kako se je vse to zgodilo, nagrbnanćilo se jim je ćelo, stopili so k Milanu, prijeli ga za roko in mu rekli: „Milan!“

In Milan je vzdignil roki k materi ter jih skesano prosil: „O mati, odpustite mi; nikdar ne bodem več kaj takega storil!“

Te besede so mater ganile, da ga niso kaznovali, kar bi bili drugaće storili.

Milan se je poboljšal ter bil od sih dob ves drugaćen deček.

Miljenko Devojan.

Kar dobrega storiř, pri Bogu plaćilo dobiř.

O b kraji neke vasi je stala ubořna koća. V njej je živelá siromařna in bolna mati s sinom Radovanćkom. Źe mnogo mesecev je leřala bolna v postelji zavoljo hude rane na nogi, katera jo je takó skelala, da se ni mogla niti ganiti z mesta. Mnogo je Źe potrořila na razlićna zdravila, a vender jej ni bilo boljše. Źato je nastala velika bćda v siromařnej koći. Mati je bila jedina, ki je sluřila kruha sebi in sinu Radovanćku, a tega zdaj ni mogla nikakor. Vsled tega je bil njen stan toliko bridkejři in Źalostnejři. Kolikokrat je bridko zajokala, ne toliko zaradi bolećine na nogi, nego zaradi tega, ker ni mogla sinu dati, ćesar mu je bilo treba.

Tako je minulo več bridkih dni. In glej! zopet mine jeden dan. Mine predpóladne, in v cerkvenem zvoniku udari ura dvanajst. Radovanćek odmolivři „angelsko ćeřenje“ in priporoćivři mater in sebe ljubemu Bogu, sede za mizo, da bi juřinal. Źalostno gleda zdaj ubogo mater, zdaj kosec suhega kruha, ki ga je drřal v roci. Zeló je bil laćen. Ravno je hotel ugrizniti kruh, ko nekdo potrka na vrata. Radovanćek takój skoći izza mize, pogleda v veřo in vidi siromaka starca s sivo brado in palico v roci; jedva se je drřal po konci.

„Kaj bi radi?“ vprařa Radovanćek ubozega starca.

„O kaj bi rad? Siromak sem star. Sedemdeset in devet let mi je na hrbtu, a nimam nikogar na vsem svetu, razven Boga v nebesih in dobrih ljudi, ki imajo srce za siromake. Ali bi ne mogel dati kosec kruha vbogajme ubogemu siromaku?“ prosil je starec s slabim in tresoćim glasom.

„O dā dā — tukaj — vzemite kosec kruha!“ To rekři, pomoli stareu kos suhega kruha, ki ga je drřal v roci in ga je malo poprej hotel Źeljno snćsti.

Starec vzame kruh, zahvali se ter pogleda dećku v lice. Takój je spoznal, da je deček Źalosten in ima objokane oći.

„Deček moj ljubi! tebe mori velika bćda; povej mi, kaj ti je?“

„O Źalosten sem, ker mi mati leři Źe dolgo bolna v postelji in nobeno zdravilo jej ne pomaga.“

„In kakřna bolezen mući tvojo mater?“

„Noga jej je vsa otečena in ranjena, da se sirota niti ganiti ne more.“

„Noga? Hm, hm! Če bi jaz znal? Nu, nekaj mi pade na um,“ reče starec, držeč se z roko za brado.

„Kaj, kaj? Morda kako zdravilo? Prosim vas, povejte mi ga, morda ozdravi moja mati.“

„Da, da, deček moj dragi, niso vsi ljudje jednaki, a tudi bolezní so zelo različne. Povedati ti hočem, kaj mi je palo na um, ali to, kakor da bi ti ne bil povedal. Bil sem še mlad in služil za hlapca v nekej graščini. Neeega dne je obolela moja milostiva gospa zelo nevarno, in to tudi na nogi. Noga jej je bila silno otečena in strašno ranjena. Zdravniki so jo dolgo zdrávilí z različnimi zdravili, ali bilo je vse zaman. Bolezen ni hotela na boljše. Naposled jej rekó zdravniki še to: „Močíte cunje v mrzlej vodi, in obvezujte si z njimi oteklo nogo.“ In glej čuda! Ni še preteklo dobrih deset dni, in moja milostiva gospa je bila popolnem zdrava. Ali kakor sem poprej rekel, bolezní so zelo različne“

Čudno se je zdelo Radovančku, da bi sama čista hladna voda v bolezní pomagati mogla. Nu bilo temu kakor mu drago, on je to vse povedal svojej materi.

Bolna mati zmajé z glavo in reče: „Kdo ve, če ni dobri Bog bistro vodo tudi zato ustvaril, da se z njo bolezní ozdravljajo? Poskusimo! Za vodo ni treba nobenih novcev, a tudi to vem, da imava še kako cunjó pri hiši.“

Radovanček takój skoči in pripravi vse, kar je bilo potrebnega. Ni minulo še deset minut, in noga je bila obvita z mrzlo in mokro cunjó. Ko se je jedna cunjá ogrela, zamenj jo takój dobri Radovanček z drugo. In glej! mine ura, mineti dve, in materi je vedno boljše in boljše. To je Radovančka takó razveselilo, da je pozabil na glad, ki ga je mučil v praznem želodci, in na vse druge nezgode, ki so ga nadlegovale. Jedína misel mu je bila, kako bo de lepo in dobro, ako mu ljuba mati ozdravi.

In res! komaj sta pretekla dva tedna, mati že stoji na nogah in hodi po sobi; preteče še štirinajst dni, in od bolezní ni več nobene sledi.

Zdaj ni bilo srečnejših ljudi na svetu od te dvojice. Neprestano sta hvalila ljubega Boga, kateri jima je poslal tako čudnega zdravnika.

Poslov. I. T.

Večer na ptujem.

Tiho, o tiho vse je okoli,
V miru narava sladkem že spi;
Tiha je gora, mirni so dóli,
V meni pa žalno sree buđi.

Ko se oziram v sinje višave,
Zvézdice svitlé prijazno žaré,
Sreče spominam prejšnje se prave,
V srci me čuti novi težé.

Daleč po sveti zvézdice mile
Vaša svitloba v noči žari;
V krajih domačih tudi svetile
Nekdaj ste meni mnoge noči.

Zdaj pa na ptujem v tihej samóti
Sam in otežen z vami bedim;
Vedno, o vedno v takej tihoti —
V srečno domovje priti želim.

Savo Zorán.